

Het drama Carlo Loontiens (3)

Guide du Touriste

LES MONUMENTS
et les
ÉDIFICES REMARQUABLES
d'OSTENDE
ainsi que de l'arrondissement,
DÉCRITS PAR
C. LOONTIENS
Archiviste-Bibliothécaire de la Ville.

IMPRIMERIE DE LA COUR
L'ÉCHO D'OSTENDE
rue de la Chapelle, 105, Ostende.

Le Fort. Napoléon

Son Histoire
Le Musée

CATALOGUE
descriptif illustré.

par
C. LOONTIENS
Conservateur du Musée

De titelbladen van de nog steeds geprezen en gezochte werken van Carlo Loontiens. Getuigenissen die zeker door geen flamingant geschreven werden.

Na een juridische strijd waarbij op 31 december 1948 de rechtbank van Eerste Aanleg aan Carlo Loontiens zijn politieke rechten terugschonk, met terugwerkende kracht tot de datum van afzetting, begint in feite nog maar het grote drama van de man die een zo grote rol had gespeeld in de lokale geschiedenis.

Hij schrijft naar de minister van Binnenlandse Zaken. In die brief stond onder andere „het proces-verbaal waarop de afzetting door de gemeenteraad en de bestendige deputatie gesteund werd, is van generlei waarde, vermits het opgesteld werd door de vader van mijn plaatsvervanger wiens zoon de plaats van bibliothecaris sedert jaren beoogde.” en verder nog „het is dan ook niet te verwonderen dat meer dan 175 vooraanstaande burgers, waaronder 35 geneesheren, tal van advocaten, apothekers, ingenieurs en architecten, de protestbrieven getekend hebben welke

reeds door de welwillende bemiddeling van het Kabinet van Uwe Koninklijke Hoogheid aan het ministerie van Binnenlandse Zaken overgemaakt werden.”

Brief aan Prins Karel

Op 27 juni schrijft hij een bijna zelfde brief aan de Prins Regent met de bijkomende zin „het ware toch billijk het gemeentebestuur te verplichten haar vergissing te bekennen en een eervol pensioen toe te kennen.” Een dramatisch schrijven volgt nog op 1 juli met een postscriptum: „Ik woon niet meer in de Euphrasina Beernaertstraat.

Gebroodroofd, belasterd, verdacht, ben ik nu verplicht het ouderlijk huis te verlaten en het in openbare veilig te doen verkopen. Hoe lang zal die vervolging nog duren?”

Op 13 oktober 1949 schrijft hij nogmaals omdat hij van het Hof geen antwoord kreeg. Loontiens wijst er op dat de kunstwerken die hij aan de Stad geschonken heeft en waarop de naam van de schenker moest staan, die vermelding nog altijd niet werd ingevuld. Hij voegt er aan toe: „Het beste bewijs van mijn onschuld is dat het openbaar ministerie geen enkele straf tegen mij vorderde.”

Gemeenteraad niet akkoord met rechtbank

Op 17 maart 1950 komt de gemeenteraad op verzoek van het ministerie van Binnenlandse Zaken bijeen om het geval Carlo Loontiens te herzien. Deze wordt slechts voor een drietal feiten daterende van tijdens de oorlog gehoord

(de andere 11 verdachtmakingen werden al lang niet meer weerhouden). In tegenstelling tot de rechtbank van Eerste Aanleg neemt de gemeenteraad van Oostende een zonderling besluit. De raad is van oordeel dat er in de zaak Loontiens niets moet herzien worden en blijft bij de handhaving van de ontzetting uit het ambt. Dit werd gestemd met 12 ja-stemmen, 2 neen, 5 blanco's en 1 ongeldige stem. Er waren vijf afwezigen. In feite had minder dan de helft voor zijn verdere afzetting gestemd, wat toch bedenkelijk is om dit als een ware meerderheid te beschouwen. Ten tweede dat er met het oordeel van de procureur des konings in Brugge, die in één zin alles weerlegde, geen rekening werd gehouden. Die zin was „overwegende dat verzoeken niet ernstig aan zijn burgerplicht tekort gekomen is...”

Volgende week in de laatste aflevering de ontknoping van deze onverkwikkelijk zaak.